

alligevel ud som det, hun var: en halvgammel Pige, som Livet havde slidt haardt paa.

»Aldrig kan man være fri for de væmmelige Fyre,« sagde hun, da Præsten havde taget Plads hos hende. »De er saa nærgaaende og fritter En om alt muligt. Og jeg sagde dog til dem, at de kunde lige saa godt gaa, for det var ganske bestemt, at jeg aldrig mere vilde optræde.«

Mads Vestrup kunde høre paa hende, at hun løj, men sagde ikke noget. For at give hende Tid til at samle sig lidt, tog han en Bog, der laa paa det lille Sengebord ved Siden af Uringlasset. Han læste Titlen: »Angelica med Tigerøjnene«. Paa det kolo-rerede Omslagsbillede saaes en rasende Mand i Færd med at affyre en Revolver mod en halvnøgen Kvinde.

»Er det Deres Bog?«

»Nej, det er Doktor Hvidts. Han har laant mig den. Den er forresten voldsom spændende.«

Mads Vestrup lagde tavs Bogen tilbage. Og nu sad han nogen Tid med Armene paa Knæene og saa ned mod Gulvet. Ytrede sig kun med den ufri-villige, drynende Halslyd, der var ham egen.

Susse Frederiksen gav sig til at fortælle om Jørgen Berg, Karl May og deres andre fælles Bekendte, som allesammen havde besøgt hende. Kun tykke Møller nævnede hun ikke. Hun spurgte ham, om han vidste, at Jørgen Berg igen maatte begynde at spille